

Nederlandse tekst (artikel 63 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 63.483 van 10 december 1996

A. 72.371/III-22.781

In zake : **DI TOMASI** Paolo,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mrs. Benoît en Luc CAMBIER,
advocaten,
J.B. Meunierstraat 22
1050 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoor-
digd door de Minister van
Justitie.

**DE WND. VOORZITTER VAN DE IIIe KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de vordering die Paolo DI TOMASI op 6 december 1996 heeft ingesteld om volgens de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te verkrijgen van de tenuitvoerlegging van het hem op 22 november 1996 ter kennis gebrachte "besluit dd. 12 november 1996 waarbij de Minister van Justitie de heer Paolo DI TOMASI aan de Franse overheid uitlevert";

Gelet op de beschikking van 9 december 1996 waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij dezen worden opgeroepen om te verschijnen op 10 december 1996 om 9.00 uur;

Gehoord het verslag van de heer LEROY, staatsraad, wnd. voorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. B. CAMBIER, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. J. BOURTEMBOURG, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van mevr. DEBROUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent "aan de schending van de overeenkomst ter uitvoering van het akkoord van Schengen van 19 juni 1990 en inzonderheid van de artikelen 54 en volgende, aan de schending van het Europees verdrag betreffende uitlevering van 13 december 1957 en inzonderheid van artikel 9, alsook aan de schending van het algemene rechtsbeginsel "non bis in idem" dat inhoudt dat dezelfde persoon niet voor dezelfde feiten door de autoriteiten van twee verschillende landen mag worden berecht;

Overwegende dat verzoeker in België is veroordeeld voor feiten begaan in België; dat het verzoek om uitlevering gebaseerd is op feiten begaan in Frankrijk; dat artikel 36, 2, a, i, van het Verdrag van New-York van 30 maart 1961 overigens bepaalt dat :

" de in § 1 opgesomde strafbare feiten, indien deze in verschillende landen zijn begaan, als afzonderlijke strafbare feiten (worden) beschouwd";

dat de feiten derhalve niet dezelfde zijn; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan de "ontstentenis van verhoor, de schending van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, inzonderheid van de artikelen 5 en 6, aan de schending van de uitleveringswet van 15 maart 1874, inzonderheid van de artikelen 1, 2 en 3, aan de schending van de algemene rechtsbeginselen, inzonderheid van de rechten van verdediging en de eisen inzake behoorlijk bestuur en billijke rechtspleging";

Overwegende dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een strafrechtelijke beschuldiging; dat artikel 6.1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet van toepassing is; dat geen enkele regel bepaalt dat de uitleveringsprocedure in elk van die stadia en inzonderheid in dat van de ministeriële beslissing op tegenspraak moet verlopen; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat de bestreden handeling niet ingaat op de bewijsgronden die verzoeker voor de Kamer van Inbeschuldigingstelling heeft uiteengezet;

Overwegende dat het bestreden besluit de motieven omtrent het recht en omtrent de feiten bevat waarop het is gegrond; dat de in de vroegere stadia van de procedure aangevoerde argumenten niet in het besluit hoeven te worden weerlegd; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten die vervuld moeten worden opdat de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling kan bevelen; dat de vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden toegewezen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid wordt afgewezen.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op tien december 1900 zesennegentig door :

de heer LEROY, staatsraad, voorzitter
wnd.,
mevrouw CARLIER, toegevoegd griffier.

De toegevoegd Griffier, De Voorzitter,

wnd.,

F. CARLIER.

M. LEROY.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.